

Presentación

SILVIA MARÍA SEXIAS NAIA

Membro da Comisión de Benestar Social, Políticas de Igualdade de Xénero e Normalización Lingüística da Deputación da Coruña

Neste ano en que se cumpren 100 anos da morte de Manuel Curros Enríquez e en que, igualmente, se cumpre un século do nacemento de Jenaro Marinhas del Valle, preclaro patriota comprometido desde a súa mocidade coa causa da lingua galega e mais coa causa da rexeneración cultural, social, política e asemade lingüística do país, tamén se cumpren cinco anos en que o Servizo de Normalización Lingüística da Universidade da Coruña leva organizando este foro para o encontro, o intercambio de impresións, o debate enriquecedor e a sempre necesaria confrontación de ideas á volta de como potenciarmos o uso da nosa lingua en ámbitos de que foi propositadamente desposuída debido ao singular e bretemoso percurso da nación nos últimos séculos.

Trátase, pois, de procurarmos os mecanismos precisos para a reposición do galego naquelas esferas en que, a día de hoxe, goza dunha presenza escasa. E digo con firmeza reposición para, conscientemente, negar a falacia mediática dalgunhas asociacións proxectada con grandes altofalantes que insisten en falar de imposición. Será imposición reclamarmos o dereito a que as nosas fillas e os nosos fillos sexan educados na lingua propia do país? Será acaso imposición exixirmos, no noso país, en Galiza e non nas Illas Canarias nin na Alasca nin na Sardeña nin en Zamora, o dereito a que o funcionariado coñeza a nosa lingua e estea en condicións de a usar na súa vida laboral?

As institucións con algún tipo de responsabilidade ou protagonismo na proxección pública do noso idioma teñen, de facto, a obriga de seren merecentes do país que, cos seus impostos, sustenta tales organismos. Por iso, para a Deputación da Coruña, e en particular para a Comisión de Benestar Social, Políticas de Igualdade de Xénero e Normalización Lingüística que hoxe teño a honra de representar, constitúe un

verdadeiro orgullo poder contribuír para esa recuperación de usos da nosa lingua, a única propia de Galiza.

Non se pode imaxinar unha Galiza sen rías, sen castros, sen as catedrais, sen o Pórtico da Gloria ou sen a Torre de Hércules. Tamén se non pode pensar nunha universidade galega que vire as costas cara ao idioma e cara á súa necesaria utilización na investigación e na docencia diaria nas aulas. Por todo isto, a universidade galega só poderá recibir este cualificativo cando, cumpridas outras condicións, a súa docencia se impartir maioritariamente na nosa lingua, sen empecer, como é obvio, a sempre necesaria interrelación académica, laboral e pesquisadora en diferentes linguas con outras institucións europeas ou do mundo.

Só me resta, pois, parabenizar o SNL da UDC e a súa directora, a Dra. Goretti Sanmartín Rei, por centrar estas quintas xornadas xustamente na docencia no ámbito universitario, ámbito que se perfila como un dos principais motores de transformación da nación.

Máis nada e moito obrigada.